

ผู้หญิง สาวพม่ารบ

อมรินทร์ จำกัด

รศ.475

น.

ชุมทางสาวผมทอง

ณรงค์ จันทร์เรือง

เลขเรียกหนังสือ.....	รศ. 475
เลขทะเบียน.....	ณ.....
วันที่.....	14 มี.ค. 43

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ชุมทางสาวผมทอง

ณรงก์ จันทรเรือง

รวมพิมพ์ครั้งแรก เมษายน ๒๕๑๙

ราคาเล่มละ ๑๐ บาท

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เว้งนาครเขษม ไทรศัพท ๒๑๗/๒๕๙

ข้างโรงภาพยนตร์ลิโด สยามสแควร์

กรุงเทพมหานคร ไทรศัพท ๕๑๒๓๔๒, ๕๑๒๓๔๓

เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์

๒๗๔/๑๙ ถนนอิสรภาพ กรุงเทพฯ

นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๙

โทร. ๖๖๕๔๖๐

คำนำ

ณรงค์ จันทรเรือง เป็นใครเราคงไม่ต้อง
แนะนำแก่ท่าน เพราะหลายขวบปี^๑ ชื่อ ณรงค์
จันทรเรือง ไม่เคยขาดหายไปจากหน้านิตยสาร หรือ
บนปกหนังสือมานานวัน และบางปี^๒ ชื่อนักไปติดบน
แผ่นโปสเตอร์หนังไทยในฐานะผู้ประพันธ์ และหรือ
บางหนักในฐานะผู้เขียนบท

ชมทางสาวผมทอง เล่ม^๓นี้เป็นผลงานอีกเล่ม
ของเขาที่เขียนขึ้นจากการที่เขาได้ตระเวนไปในหลาย
ประเทศในยุโรป และอเมริกาเมื่อ พ.ศ. ก่อน

กับการที่^๔เป็นผู้ผลิตหนังสือสนองความต้องการ
ของท่านผู้อ่านมานานนับสิบปี^๕ของเรา^๖นั้นพอจะเป็น
เครื่องช่วยในการตัดสินใจของเราบ้างว่าท่านผู้อ่าน
ต้องการในสิ่งใด แต่การที่เราตัดสินใจพิมพ์เรื่องไหน
ออกไปนั้นก็หาว่าจะให้ความพอใจแก่ท่านได้เสมอ
ไปไม่ เพราะเราไม่ใช่ผู้ตัดสินใจว่างานที่เราผลิต
ออกไปนั้นดีเลวอย่างไร ท่านผู้อ่านต่างหากเป็นผู้
บอกเราหลังจากหนังสือวางบนแผงไม่นานวัน แต่
เรากล้าพูดได้อย่างภาคภูมิใจว่าหนังสือที่เราผลิตออกไป
นั้นเป็นที่สบอารมณ์ของท่าน

ชุมทางสาวผมทอง เป็นเรื่องของผู้หญิงต่าง
ชาติพันธุ์ที่ณรงค์ จันทรเรื่องพานพบมาในขณะที่เขา
ท่องเที่ยวในต่างแดน ซึ่งเรายินดีแนะนำว่าท่านจะไม่
ผิดหวัง

แต่—ณรงค์ จันทรเรื่อง เคยทำให้ท่านผิดหวัง
ในคิ้วหนังสือที่เขาเขียนหรือ

ชุมทางสาวผมทอง เรื่องของมนุษย์ที่ยังไม่หลุด
พ้นจากความทะยานอยากทั้งหลาย แต่มนุษย์เรามีใคร
บ้างที่หลุดพ้นไปจากความทะยานอยากนั้นเห็นจะไม่
มี จะมากหรือน้อยต่างหากนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง และ
ทั้งความทะยานอยากและการแสดงออกนั้นอาจไม่
เหมือนกัน บ้างอาจชอบในสิ่งที่อีกคนอาจไม่ชอบ
นั่นก็เป็นสิทธิของแต่ละบุคคล

ชุมทางสาวผมทอง เป็นหนังสืออีกเล่มที่พอจะช
ให้เห็นถึงความเรียกร้องต้องการของผู้คนบางคน

เราจะไม่หยุดนิ่งในการที่จะสรรคหาเรื่องมา
พิมพ์สนองความต้องการของท่าน

สารบัญ

เซา เบลด้า	๓
มักชีส์ มาคมัวแซลร์	๑๓
แม่พระชุชาน	๒๗
เบียจำ	๔๑
ฉั่นคือไม้ดอก	๕๘
ถนนไฟแดง	๗๐
น้ำตาไวกิ่ง	๘๗
อาทิตยเที่ยงคืน	๑๐๒
อิหนุหนีวอร์ก	๑๑๗
ชัยชนะสีคำ	๑๒๙
สาวช่อน	๑๔๓

ชุมทางสาวผมทอง
ณรงค์ จันทรเรือง

ตัวอย่าง

เขา เบลล่า

“ชุมทางชีวิต” ผมเคยชอบชอบ^{๔๐๕} ต่อมาก็
“ชุมทางเขาชุมทอง” รวมทั้ง “ตลาดชีวิต” ของ
คุณโกวิท สัตถายัน—ตลาดของชีวิต ชีวิตที่น่ารัก
และชีวิตที่น่าชัง

ตลาดชีวิตกระฝักหนึ่งของผมอยู่ที่ยุโรปกับ
อเมริกา ตลอดเวลาเกือบ 4 เดือนที่ผมใช้ชีวิตร่อนเร่
อยู่ที่นั่นสองครั้ง... สองครั้งที่ประทับใจและไม่มีวัน
ลืมในดินแดนของสาวผิวเผือก ผมทอง และนั่นเอง
ที่เป็นที่มาของ

“ชุมทางสาวผมทอง” !

“เขา เบลล่า” อีตาเลียนท์สาวว่าอย่างนั้น ใน

ความหมาย “สวัสดิ์ คนสวย” นั้นกันเอง ผมไม่เคย
คิดที่จะ “เซา เบลล่า” กับสาวไหน ก้อ-โห! สาว
กับหนุ่ม ใช้ว่าจะคุ้นเคยกันได้ง่ายตาย ยิ่งคนแปลก
ถิ่นด้วยแล้วขวากหนามมันขวางกันสารพัดสารพัน

นอกจาก “บรู๊ตตาน่า” แม่ทองประกายแสง
ที่เตร็ดเตร่อยู่แถวชานเมือง หรือริมฝั่งน้ำเตเวเร่ใน
ยามค่ำคืน

อันที่จริง แม่สาวพวกนั้นไม่จำเป็นต้องพูดจา
กันด้วยซ้ำไป นอกจากจะให้พระเจ้าเงิน “ลี้ร” พูด
แทน

แต่ผมก็ให้อันตอง “เซา เบลล่า” กับ
บาร์เท็นเดอร์คนสวยที่ร้านกาแฟข้างบ้าน บนเชิงเขา
มารีโอเข้าจนได้

“บาร์เท็นเดอร์คนสวย?” คุณอาจจะสงสัย
เพราะบาร์เท็นเดอร์มักจะเป็นผู้ชาย แต่เธอก็เป็นบาร์
เท็นเดอร์จริงๆ ในร้านกาแฟของ “เบียโตร” ใ
หนุ่มหนวด^๕เพิ่มหุ่นมะกัน ที่มันถือว่าเป็นเจ้าของร้าน

เลยเป็นแคชเชียร์ซะเองโดยจ้าง “โตโรเลส” มาเป็น
บาร์เทนเดอร์แทน

จากตุรส์เกวการูเป่ เลี้ยวซ้ายผ่านโรงเรียนมัธ-
ยมนกับคลินิกแพทย์ที่อิตาเลียนเรียกว่า “สตูดิโอ” ไป
จนถึงร้านกาแฟของเบียโตรที่ป้ายรถประจำทางเข้า
โรม ผมแวะเข้าไปชดกาปูชีโนแก้หนาวเป็นประจำ
ทุกวัน

“บอนโยระโน”

เบียโตรเงยหน้าขึ้นอรุณสวัสดิ์เป็นการเป็นงาน
ผม “- โยโนะ” ตอบมัน ก็พอดีหันไปเห็นโตโรเลส
ซึ่งอมยิ้มมองมา พร้อมกับทักทายแบบเพื่อนสนิทสนมๆ

“เขา”

ผม “เขา” ตอบเธอ ผมสีน้ำตาลเข้มกับ
นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนมองมา ผมเร่ไปหย่อนกันที่สตูดิโอ
เกาน์เตอร์ กาแฟส่งกลิ่นหอมกรุ่น ผมสั่งกาปูชีโน
มาชดเอาแรง ก่อนจะลำดับด้วย “กัฟเฟ” รสเข้มข้น
อีกหนึ่งถ้วย ที่ปริมาณของมันไม่มากกว่า ๕ ช้อนชา

คนไทยบางคนเห็นว่ากาแฟดำกรุงโรมมันน้อย
เกินไป ไม่สะอึกสะใจคอกาแฟ เลยสั่งมาบรรเลงชะ
 รวดเดียว ๓ ถ้วยซ้อน รุ่งขึ้นปรากฏว่าไม่ได้หลับไม่
 ได้นอนทั้งคืนเพราะตาแข็ง ก็เลยชาบซึ้งกับรสชาติ
 ของกาแฟดำกรุงโรมเป็นอันดีตั้งแต่นั้นมา

เราพบกันทุกวัน โดโรเรสไม่ค่อยพูด เอาแต่อม
 ย้ม แล้วก็มองผมด้วยนัยน์ตาสีฟ้าใสๆ ของเธอ ผมเคย
 ชวนเธอไปดูหนังในโรม แต่เธอสั่นหน้าอมยิ้ม ทำ
 ให้เบียโตรเงยหน้าขึ้นมอง

นัยน์ตาของเขามีเลศนัยชอบกล

“ลองเล่าเรื่องเบียสซ่าของแกให้เธอฟังซี
 แรม”

เรื่องมันก็ไม่มีอะไรมาก เบียสซ่าหมายถึงจตุรัส
 หรือสแควร์ ขณะที่พิสซ่าหมายถึงเบ้งทอด – ที่เป็น
 อาหารหลักรองไปจากสປาเก็ตตี้... ผมไปถึงโรม
 ใหม่ ๆ ก็เผลอสั่งบอยในร้านอาหารให้เอา “เบียสซ่า”
 มาหนึ่งชิ้น

บ๊อยตาเหลือก ถามว่าจะกิน “จตุรัส” เข้า
ไปลงคอเขียวหรือ

เพื่อนพ้องเฮฮาکنเรื่องนเรอมา เบียโตรก็รู้
เรื่องน พอเขาจะยื่นกะยอให้ผมฉายรอยใหม่กับโต
โรเลส พร้อมกับนัยน์ตาที่มองมาอย่างมีเลศนัย...
ผมก็เลยเล่าให้เธอฟัง

โตโรเลสหัวเราะออกมาเต็มเสียง... ผมเลยเพิ่ง
เห็นว่าพ่นหน้าค่านบนของหล่อนหายไปหนึ่งซี่

โธ... มิน่าละ โตโรเลสคนสวยถึงไม่ยอมเปิด
ปากยิ้มให้เห็นฟันเออะเลย นอกจากคราวนี้ที่เธอเกิด
ผลोटัว แล้วก็หน้าแดงกำ ริมุบปากหลบไปหลัง
หม้อกาแฟ

ไอ้เบียโตรนะ ไอ้เบียโตร

ความกระสันต์รญจวนที่ผมเคยมีกับเธอเป็นอัน
เหือดหายไป ร้านกาแฟบนภูเขาไม่มีมนต์ขลังเหมือน
กาลก่อนแล้ว บางทีก็แะ บางทีก็ขึ้นรถเมล์ลงจาก

ภูเขาเข้าโรม ตอนค่ำๆ ที่เคยมาแวะประจำก็เป็นอัน
ว่าลืมนั่นไป

โตโรเลสยังมองมาด้วยนัยน์ตาสีฟ้าใสๆ ของ
เธอตามเดิม แต่ไม่ทำให้ผมวาบหวามได้เลยแม้แต่นิดเดียว

เช้าหนึ่ง ผมแวะเข้าไปชดกาแฟแก้หนาว แล้วก็
กล้อเลียนเธอโดยไม่ตั้งใจ

“ใส่ฟันเสียก่อนซี คนสวย แล้วฉันจะแต่งงานด้วย”

โตโรเลสหลบไปหลังหม้อกาแฟอีกครั้ง เบียร์
โตรเงยหน้าขึ้นโบกมือกับผมเป็นเชิงห้ามปราม แต่
คำพูดก็เหมือนนกที่บินจากกรงขังไปแล้ว เราไม่อาจ
จะเรียกร้องให้มันกลับคืนมาได้อีก ผมเลยยกไหล่
แบบมื่อ แบบ “อิตาเลียนสไตล์”

วันนั้นทั้งวันผมเที่ยวไม่สนุกเลย นึกถึงแต่คำ
พูดตัวเองกับนัยน์ตาสีฟ้าใสๆ ของโตโรเลสที่ราวกับ
จะมีน้ำตาเอ่อคลออยู่ด้วย

เย็นนั้นผมไม่ยอมกลับบ้าน แต่ลงรถแค่พอน-
 เติมินิโอ เดินวนเวียนอยู่ริมฝั่งน้ำจนกระทั่งค่ำมืด จึง
 ได้จับรถกลับบ้าน ผ่านร้านกาแฟของเบียร์โตรกก็ไม่
 เห็นโคโรเลสเสียแล้ว

ผมเสียใจในคำพูดพล่อย ๆ ของตัวเองไปตลอด
 ๕๘
 ทงกัน

รุ่ง^{๕๙}จนผมออกจากบ้านแต่เช้า พวกนักเรียน
 มัธยมที่เป็นเด็กสาว ๆ สวมเสื้อสเวตเตอร์สีฉูดฉาด
 แต่ผมราวกับจะไม่รู้สึกถึงอากาศอันเย็นเฉียบนั้นเลย
 แม้แต่กาแฟก็เช่นกัน ผมไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น
 นอกจากจะพบหน้าโคโรเลส แล้วก็ขอโทษเธอ

ไม่จำเป็นที่เธอจะต้องยกโทษให้ผมด้วยซ้ำไป

เบียร์โตรกเงยหน้าขึ้นมองผมแวบเดียว หน้า
 กล้า ๆ ซุกอยู่หลังขวดไวน์หุ้มฟางที่ห้อยระเกะระกะอยู่
 ในร้าน กลิ่นกาแฟไม่ซาบซ่านเหมือนเมื่อวันก่อน ๆ
 บรรยากาศในร้านดูหดหู่อับเฉาอย่างบอกไม่ถูก ผม

มองไม่เห็นโคโรเลส เบียโตรลุกอีกตาคขึ้นมาจากกา-
แฟให้ผมอย่างเสียไม่ได้

“โคโรเลสล่ะ?”

ผมถามอย่างเหลือจะอดจะทนอีกต่อไป นัยน์ตา
ของเบียโตรไม่มีเลศนัยเหมือนวันนั้นนี้อีกแล้ว นอก
จากจะเสียใจอย่างแท้จริง

“ก้นอาจจะเป็นคนผิดก็ได้ แรม ที่ยั่วให้แก
เล่าเรื่องเบียสซ่าขึ้นมา” เขายักไหล่แล้วก็แบมือทง
สองข้างอย่างจนปัญญา “แต่ยังงั้นมันก็ไม่ช่วยให้โค-
โรเลสกลับมาทำงานที่นั่นอีกต่อไป”

ผมเดินเหมือนชวนไปขึ้นรถเมล์... ไม่มีกระ-
จิตกระใจจะไปเที่ยวไหนอีกแล้ว ตกเย็นก็ขึ้นรถมาลง
ที่แม่น้ำ จนมืดค้ำนั้นแหละผมถึงจะจับรถขึ้นภูเข
มารีโอ

ผมไปวนเวียนอยู่ที่แม่น้ำทุกวัน จนกระทั่ง
เพื่อน ๆ บอกว่าควรจะไปหาอีตัวแถวเวียเฟลมินเนียเสีย
ที่—“เพื่อสุขภาพของพวกเรา” แต่ผมก็ไม่มีกระจิต
กระใจแม้แต่บัดเดียว

— เพื่อน ๆ พวกกันไปยังจุดหมายอันน่าสนุก ผมไปวนเวียนอยู่ที่แม่น้ำเหมือนเช่นเคย เบียโตรได้บาร์เทนเดอร์ใหม่แล้ว สาวผมทองจากมิลาน แต่ผมไม่เคยแยแส มองเห็นเธอที่ไรก็มักจะนึกถึงโคโรเลสทุกที ผมสีน้ำตาลเข้มกับนัยน์ตาสีฟ้าใส ๆ ของเธอ

ในบาร์คนไทยที่ถนนวานตัจโจ ผมพบกับเพื่อนๆ กลุ่มเดิมในวันต่อมา

“อีตัวมาใหม่ตั้ง ๓ ตัว” ไพบุลย์ว่า “มีตัวหนึ่งสวยสะกดตากว่าเพื่อน ยิ้มแบบเห็นฟันเต็มปาก แต่ก้นหน้ายังงะขอมกล”

วิศยทกไวน์แดงชั้นชคอย่างนี้มันวล

“ก็บาร์เทนเดอร์เก่าของไอ้เบียโตรนะซี จะมีใคร ห้—มันใส่ฟันแล้วจำแทบไม่ได้ สวยขึ้นเป็นกอง เดียวแวะไปคุยกันสักฉีกสองฉีกไหมละ แรม”

ผมไม่รู้่ว่าตัวเองชั่วร้ายหรือเปล่า ขณะนั่งรถแท็กซี่ไปกับเพื่อนทั้งสอง จุดหมายปลายทางอยู่ที่เวียเฟลมินเนีย—แดนดินถิ่นออหรืออันลือชา

นวนางก่อกำแพงกันหนาวกับเป็นเครื่องหมาย
การกำไปด้วย นัสนับร้อย-ริมฝั่งแม่น้ำเตเวเรที่
สงบนิ่งอยู่ใต้แสงดาว พวกผู้ชายเข้าไปทาบ บ้างก็
ขับรถมา และบ้างก็เดินมา... บางคนพาเธอขึ้นรถ
บางคนก็ผลไปหาคนอื่น และบางคนก็พบว่าเธอโบก
มือบ้ายบายเป็นการไล่เขาอยู่ในที่

ไม่มีโตโรเลสอยู่ที่นั่น

“อาจจะถูกหัวไปแล้วมั้ง” ไพบุลย์ดำ “พวก
นักเที่ยวมันเก่ง ใครมาใหม่เป็นถูกเข้าคิวจนแทบจะ
ไม่ว่างตลอดคืน”

ผมเซซังกลับบ้านบนภูเขามารีโอ เอนหลัง
เหนื่อยอ่อน พาดต้นคอแล้วก็หลับตา... ไม่ใช่เธอ
หรอก... ผมนึก... ไม่ใช่โตโรเลสหรอกน่า... ถึง
ยังงี้ก็ไม่ใช่เธอแน่ ๆ ที่มาเป็นนี้ตัว... ผมปลอบใจ
ตัวเองไปเช่นนั้นตลอดทาง

— พรุ่งนี้รถไฟจะพาผมเข้าปารีสแล้ว สาว
ปารีสจะเป็นยังไงหนอ? ผมถามตัวเองเพื่อจะลืม
โตโรเลส แม้จะรู้ว่ามันไม่สำเร็จก็ตามที.

ชมทางสาวผมทอง เรื่องของมนุษย์
ที่ยังไม่หลุดพ้นจากความทะยานอยากทั้ง
หลาย แต่มนุษย์เรามีใครบ้างที่หลุดพ้น
ไปจากความทะยานอยากนั้นเห็นจะไม่มี
จะมากหรือน้อยต่างหากนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง
และทั้งความทะยานอยากและการแสดง
ออกนั้นอาจไม่เหมือนกัน บ้างอาจชอบใน
สิ่งหนึ่งอย่างหนึ่งอย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง
สิ่งหนึ่งอย่างหนึ่งอย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง
ของแต่ละบุคคล

ชมทางสาวผมทอง เป็นหนังสืออีก
เล่มที่พอจะชี้ให้เห็นถึงความเรียกร้อง
การของผู้คนบางคน